

Chương 684: Việc Ma Vương Chưa Làm Được?

(Số từ: 3296)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:52 AM 20/01/2024

“Anh đã sẵn sàng chưa?”

"Tất nhiên rồi."

Trước câu trả lời thờ ơ của anh, Charlotte nhìn Reinhardt với vẻ mặt âm áp.

"Khi em hỏi anh đã sẵn sàng chưa, điều đó có nghĩa là có điều gì đó hoàn toàn khác với sự hiểu biết của anh. Anh đã sẵn sàng chưa?"

“Không phải anh đã trả lời rồi sao?”

Anh vẫn không thể sửa chữa được.

Trang phục của anh đã được kiểm tra, thái độ của anh không có vấn đề gì.

Tất cả những gì anh phải làm là tiến hành theo đúng kế hoạch.

Nhưng như mọi khi, vấn đề nằm ở thứ gì đó ngoài trang phục của anh.

Sau khi kiểm tra trang phục của Hoàng đế lần cuối, Charlotte đặt tay lên cả hai hông anh.

“Anh có nhớ chúng ta đã bị khiển trách vì cách anh tổ chức đám cưới của chúng ta không?”

“...Aa, vâng, anh nhớ rồi.”

Anh đã muốn tiến hành nhanh chóng, theo cách riêng của mình, nhưng anh vẫn bị chỉ trích vì xử lý sai đám cưới của họ, vốn đã là một sự kiện gây tranh cãi.

Nhất là khi nhắc đến chủ đề đám cưới, Harriet vẫn có nguy cơ gây náo loạn.

"Nếu anh không muốn xảy ra một sự cố như vậy nữa, hãy làm điều đó ngay."

“Anh hiểu rồi...”

“Em đồng ý với lý thuyết thông thường của anh rằng các bài phát biểu không cần phải dài, nhưng chúng cũng không cần phải rác rưởi. Những bài phát biểu của anh chắc chắn là rác rưởi.”

“Anh sẽ làm tốt...”

“Anh luôn nói rằng anh sẽ làm tốt, nhưng không bao giờ làm được.”

“Lần này anh thực sự sẽ làm tốt...”

“Em đã từng nghe điều đó rồi, anh biết không?”

Dù bị khiển trách nhưng anh vẫn lảm nhảm những điều vô nghĩa trước mặt mọi người.

Thói quen gánh nợ lớn chỉ bằng một lời nói của Hoàng đế vẫn không thay đổi.

“...Vậy thì, em không thể làm được à?”

"Cái gì cơ?"

“Aa, tất nhiên là anh nên làm điều đó! Đúng vậy!”

Hoàng đế nhanh chóng lắc đầu, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cô là có thể cảm nhận được mối nguy hiểm sắp xảy ra.

Cho đến khi việc chuẩn bị kết thúc, hay nói đúng hơn là cho đến thời điểm chuẩn bị bắt đầu, Hoàng đế vẫn tiếp tục mải mồm.

Sau khi chịu đựng những khó khăn như vậy,

-Cạch-

Cánh cửa phòng chờ mở ra, một hiệp sĩ với mái tóc đỏ bước vào.

“Bệ hạ, đã đến lúc rồi.”

“Aa, được.”

Hiệp sĩ của Hoàng đế, Scarlett, dẫn đầu, và Hoàng đế theo sau.

Như để xem anh sẽ xử lý việc này như thế nào, ánh mắt dò xét của Charlotte dõi theo anh.

Trong quảng trường rộng lớn của Temple, vô số người đứng với vẻ mặt căng thẳng.

Điều đầu tiên Đế quốc làm là mở lại Temple.

Do dân số loài người giảm mạnh nên nó không còn hoành tráng như trước, nhưng một số lượng đáng kinh ngạc các sinh viên mới đã đăng ký vào Temple.

Mặc dù nó không mang lại nhiều lợi ích như trước nhưng học phí không còn cao ngất ngưỡng nữa.

Temple đã đi vào hoạt động.

Chỉ thế thôi là đủ rồi.

Vì Đế quốc không còn thuộc về Hoàng tộc Gardias nên Temple không còn được gọi là Temple Gardias nữa.

Hoàng đế không thêm thêm bất kỳ tính từ nào khác vào tiền tố Temple, nói rằng Temple chỉ nên được gọi là Temple.

Và vì thế,

Phân khu tiểu học là của riêng nó, cũng như các phân khu sơ trung và cao trung.

Hơn nữa, bây giờ không chỉ có con người.

Mặc dù số lượng ít nhưng chắc chắn cũng có quý.

Một số quý gần giống con người, trong khi những người khác có hình dạng hơi xa lạ.

Bất kỳ sinh vật nào có khả năng nhận được sự giáo dục và hiểu biết đều có thể đăng ký vào Temple.

Đã được một thời gian kể từ khi quý bắt đầu trà trộn vào Vương đô Đế quốc, nên cảnh tượng này không chỉ xảy ra ở Temple.

Tuy nhiên, tất nhiên không phải ai cũng cảm thấy thoải mái với cảnh tượng này.

Mặc dù vậy,

Trong quảng trường tràn ngập tân sinh viên thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, mọi người đều tập trung vào một chỗ.

Nơi mà Hoàng đế sẽ xuất hiện.

Với tiếng kèn không lồ vang lên, một giai điệu báo hiệu sự xuất hiện của Hoàng đế bắt đầu vang lên.

Giọng nói của Pháp sư Hoàng gia, người đang giữ vai trò chủ trì nghi lễ, vang vọng khắp hội trường.

Một số tôn kính anh.

Một số sợ anh.

Một số ghét anh.

“Ngay thời khắc này...”

"Đại diện của các Thần Linh."

"Người cai trị của Thánh Đế Quốc."

"Kẻ chinh phục Đế Chế Gardias."

"Người sáng lập Hội Đồng Pháp Sư."

"Người bảo vệ Lãnh thổ tự trị của con người."

“Và đồng thời, là người đã chấm dứt Thảm Hoạ Công.”

“Archdemon.”

“Do đó...”

"Người cai trị của tất cả các loài quỷ."

"Người cai trị hợp pháp của toàn thể nhân loại."

"Và cũng là vị cứu tinh của thế giới."

"Tông đồ của Thần Chiến Tranh."

"Kẻ bất khả chiến bại."

“Người bất diệt.”

"Hỏa Diệt Ma Vương."

“Hoàng đế Reinhardt bước vào.”

Hoàng đế Reinhardt.

Đó là tên của Hoàng đế.

Hoàng đế lục địa lộ diện trước tất cả thần dân.

Không có áo choàng hay vương miện hào nhoáng.

Hoàng đế mặc trang phục đơn giản, đứng trên bục, nhìn xuống đám đông đang phấn khích. Phía sau anh, Scarlett, hiệp sĩ hộ tống của Hoàng đế, đứng nghiêm.

Bài phát biểu dành cho tân sinh viên Temple là một sự kiện thường niên.

Mỗi lần đứng trên sân khấu này, Hoàng đế đều bắt gặp những ánh mắt đầy ý nghĩa khác nhau.

Có sự căm ghét.

Sự khâm phục.

Kinh ngạc.

Và sợ hãi.

Điều này biểu thị rằng Hoàng đế vẫn chưa thống nhất được lục địa chứ đừng nói đến nhân loại.

“Hừmm...”

Giọng nói của Hoàng đế vang vọng khắp quảng trường.

"Ừm... năm nào ta cũng làm việc này."

"Có lẽ, ừm, Temple Gardi... không, ta không nên nói Gardias nữa. Đúng vậy, chỉ là Temple thôi."

“Khi ta mở cửa lại Temple và tiếp nhận đợt sinh viên năm nhất đầu tiên, ta đã phải phát biểu.”

“Ta không thể diễn thuyết dài dòng được.”

"Vậy lúc đó ta chỉ nói một điều."

“Hãy cống hiến hết mình cho việc học tập.”

"Điều đó là vậy đó."

"Nhưng sau đó, ừm... ta đã hối hận rất nhiều..."

Khi Hoàng đế nhìn đi đâu đó, tinh tế kiểm tra bầu không khí, anh hắng giọng vài lần. Sau đó, anh nhìn vào khuôn mặt của mọi người.

Một số người sùng sốt trước giọng điệu của Hoàng đế.

"Vì vậy, kể từ đó, ta đã cố gắng nỗ lực nhiều hơn một chút. Nhưng ta đoán nó không hợp với ta lắm, nó không bao giờ có tác dụng."

"Ta, ừm, cái đó... tiền tố dài đứng trước tên ta... nó làm ta khó chịu."

“Nó dài không cần thiết.”

"Thật xấu hổ khi khoe khoang về bản thân mình."

"Nhưng, rõ ràng đó là một phần của việc trở thành Hoàng đế."

"Tất cả các bạn cần phải biết ta đã làm gì cho đến nay, ta là người như thế nào và đó không phải là lời nói dối."

“Kẻ thống trị của mọi loài quý, phải không?”

“Người cai trị toàn thể nhân loại, đúng vậy, đúng vậy.”

“Chủ nhân của Thánh Đế Quốc, điều này cũng là sự thật.”

"Vì ta vẫn còn nắm giữ hai Thánh tích nên ta cũng là đại diện của các vị Thần."

“Vậy nên, mặc dù có hơi xấu hổ khi đọc lại như vậy, nhưng đó là sự thật, phải không?”

"Tại sao ta phải xấu hổ khi nói ra sự thật? Sau khi nghĩ như vậy, ta không còn cảm thấy xấu hổ nữa."

"Đúng... Những tiền tố như 'bất khả chiến bại', 'bất diệt' đứng trước tên ta, chúng đều có lý do cả."

"Đó là một lời giải thích dài về việc ta tuyệt vời như thế nào."

"Tất cả các bạn nên biết sinh vật chào đón các bạn tuyệt vời như thế nào. Đó là ý nghĩa của nó."

“Ta đang liệt kê những lý do cho sự vĩ đại của ta.”

“Quả thực, có thể có trẻ em ở đây sẽ không hiểu điều này có nghĩa là gì.”

“Các bạn trẻ có thể chưa hiểu những thuật ngữ như 'Hội đồng Pháp sư' hay những thứ tương tự, phải không?”

"Vì vậy, hãy để ta đơn giản hóa nó cho bọn trẻ."

"Ta, cực kỳ vĩ đại."

“Các bạn hiện đang phải đối mặt với sinh vật vĩ đại và trang nghiêm nhất trên thế giới."

"Cho nên, các bạn hẳn là cảm thấy rất vinh dự."

Nghe những lời này, bầu không khí trong hội trường nhất thời dừng lại.

Cho dù anh có là Hoàng đế đi chăng nữa thì điều đó cũng hơi quá đáng.

Tất nhiên là họ hiểu.

Nhưng chính mình lại nói những điều như vậy?

Dù Hoàng đế có vĩ đại hay không thì việc anh ấy nói những lời như vậy...

Nó khá khó chịu.

Trong bầu không khí đó, Hoàng đế nhìn đám đông đang im lặng và nói.

"Các bạn đang làm gì vậy, các bạn đó?"

"Nên vỗ tay đi chứ."

Trước câu nói giống như mệnh lệnh đó, mọi người bắt đầu vỗ tay như thể bị ép buộc một cách máy móc.

"Clap, clap, clap, clap, clap!"

Mọi người vỗ tay, thắc mắc đây rốt cuộc là chuyện gì, vẻ mặt càng ngày càng khó hiểu.

"Các bạn đã nhìn thấy nó chưa?"

Tuy nhiên, vẻ tinh nghịch trên khuôn mặt của Hoàng đế đã biến mất trong tiếng vỗ tay.

"Sự vĩ đại là như thế đấy."

"Trong số các bạn, một số người coi thường ta."

"Một số người trong số các bạn có thể ghét ta."

"Trong số các bạn có thể có những người muốn đâm sau lưng ta."

"Nhưng khi ta nói vỗ tay, tất cả các bạn đều phải vỗ tay."

"Cho dù các bạn có cảm xúc gì với ta."

"Các bạn không thể thách thức ta được."

"Giống như tàn dư của nhân loại chống lại ta đã phải quỳ gối trước mặt ta, sống khốn khổ trong Lãnh thổ tự trị do ta thành lập, sống sót bằng những mảnh vụn mà ta đưa cho họ."

“Mặc dù họ vẫn ghét ta nhưng họ phải cúi đầu dưới chân ta, giống như những người đại diện của Lãnh thổ tự trị cầu xin sự giúp đỡ của ta.”

“Các bạn không thể thách thức ta được.”

"Những người chống lại ta đã chết hoặc trở thành dã thú ăn xin."

"Đó là lý do tại sao ta tuyệt vời."

Sự căm ghét, oán giận và tức giận có ý nghĩa như thế nào?

Họ vỗ tay khi được yêu cầu vỗ tay.

Họ sẽ quỳ khi được yêu cầu quỳ.

Sự thống trị hoàn tất chỉ với điều đó.

Có lòng trung thành là tốt, nhưng chỉ cần có sự vâng lời là đủ.

Hoàng đế bây giờ đã biết điều đó.

Tuy nhiên, bài phát biểu này không phù hợp với nơi này chút nào.

Mặc dù đó là sự thật.

Vậy, anh đang hướng tới điều gì?

Đây không phải là một bài phát biểu sau khi chinh phục được loài người, nó chỉ đơn thuần là một lễ nhập học vào Temple.

Khoe khoang về sự vĩ đại của mình trong buổi lễ ở Temple là khoe khoang không đúng chỗ.

"Tuy nhiên, có một cách để trở nên vĩ đại hơn ta, Hoàng đế vĩ đại, cao quý và tuyệt đối."

"Người đã xây dựng lại Ma giới đã sụp đổ, chinh phục loài người, chấm dứt Thảm Hoạ Cổng, hoàn thành kỳ tích bất khả thi là xây dựng lại nền văn minh."

“Có một điều mà ngay cả Ma vương vĩ đại này, người đã đạt được những nhiệm vụ to lớn này, cũng chưa làm được.”

Mọi người đều bối rối khi anh đột nhiên nhắc đến một việc mình chưa làm sau khi khoe khoang về tất cả những gì mình đã làm được.

"Tốt nghiệp."

“Ta vẫn chưa tốt nghiệp Temple.”

Mọi người đều sửng sốt trước câu nói vô nghĩa đột ngột này.

Ma vương ngay từ đầu đã không thể đến Temple được.

Tất cả sinh viên lúc đó đều nói như vậy vì hoạt động của nó đã hoàn toàn bị dừng lại.

Nhưng cuối cùng sự thật vẫn là sự thật.

Ma vương không tốt nghiệp từ Temple.

Và với việc Temple mở cửa trở lại, có khá nhiều người từng phục vụ trong Lực lượng Đồng minh đã theo học tại Temple mới hoạt động và tốt nghiệp.

Trong số những người bạn cùng lớp của Ma vương và những sinh viên của Temple ngày đó, có những người đã trở lại để tốt nghiệp.

Trong mọi trường hợp, việc Ma vương không tốt nghiệp cũng đúng như từ bỏ nghĩa đứng trước tên của anh.

"Sớm thôi, các bạn sẽ có thể làm được điều mà ta không thể."

"Ít nhất, tôi có thể sống một cuộc sống tốt hơn Ma Vương vĩ đại này một bước."

"Tôi có thể nói rằng ít nhất có một thứ tôi giỏi hơn Ma Vương."

"Thật vinh hạnh biết bao nhỉ?"

“Tôi đang đứng trước một cuộc sống mà tôi có thể tự tin nói rằng mình đã tốt nghiệp Temple, điều mà ngay cả Ma Vương cũng không thể làm được.”

"Tôi có thể sống một cuộc sống mà tôi có thể nói rằng Ma Vương là một kẻ ngốc thậm chí còn không thể tốt nghiệp từ Temple!"

“Vậy hãy học tập chăm chỉ nhé.”

"Tốt nghiệp an toàn."

"Kết thúc bài phát biểu."

Mọi người ngơ ngác nhìn bóng dáng đang lụi tàn của Ma vương, cũng là Hoàng đế của Đế quốc.

Không có tiếng vỗ tay hay tiếng reo hò nào cho sự rời đi của Ma vương.

Mọi người đều sửng sốt.

Bất kể họ nghĩ về Ma vương như thế nào, một ý nghĩ vẫn mắc kẹt trong đầu mọi người.

Reinhardt Đại Đế là một cá nhân rất kỳ lạ, một suy nghĩ đã khắc sâu trong tâm trí mọi người.

“Em đã bảo anh đừng làm thế mà!”

"Không, nhưng lần này lâu hơn!"

“Em đã bảo anh đừng nói ngắn gọn sao? Em đã bảo anh đừng nói như con chó mà! Hôm nay là tậ nhất, không, không phải tậ nhất, mà là thứ hai tậ nhất! Lần thứ hai đó!”

"Nó tậ đến vậy sao? Anh đã làm không tốt..."

"Aahhhhhh!"

Giọng nói cuồng loạn của Charlotte có thể được nghe thấy từ phòng chờ khi Scarlett đứng ở cửa lắng nghe.

Đó là khung cảnh quen thuộc với Scarlett, người đã ở bên Hoàng đế lâu hơn các hoàng hậu.

Tất nhiên, vì đây không phải là một ngày bình thường mà là một sự kiện nên có một số cận vệ đi cùng Hoàng đế.

Với tư cách là Đội trưởng của đội Hiệp sĩ Hoàng gia và Cận vệ riêng của Hoàng đế, tất cả họ đều là cấp dưới của Scarlett.

Một người trong số họ hỏi,

"Đội trưởng, nếu có trước kịch bản thì sao?"

Có một kịch bản chẳng phải tốt hơn là để Charlotte phải lo lắng như thế này sao?

"...Nếu có kịch bản, ngài ấy sẽ không đọc nó."

Thói quen "tôn trọng" mọi người của Scarlett vẫn vậy.

Hoàng đế đã nhiều lần cố gắng sửa thói quen đó nhưng vẫn chưa bao giờ thay đổi.

"Chính xác hơn là ngài ấy không thể đọc được nó."

"Ngài ấy không đọc được à?"

Tất nhiên, Hoàng đế không mù chữ.

"Nếu có kịch bản, ngài ấy sẽ đọc nó như thể... 'Những người thân yêu của ta...'"

"Ah."

"Thật ngạc nhiên là ngài ấy lại rất lo lắng."

Anh ấy không có vẻ lo lắng chút nào.

Nhưng thực tế là anh ấy quá lo lắng nên không thể đọc chính xác kịch bản và lời nói của anh ấy sẽ trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, Charlotte đã cố gắng khắc phục vấn đề mãn tính kỳ lạ đó trong 5 năm, nhưng lần nào cũng thất bại, cô lại mắng anh sau khi mọi chuyện kết thúc.

"Sao anh lại thế này chứ? Chúng ta có nên chết không? Chúng ta có nên chết cùng nhau không?"

"Tại sao em lại tức giận vì làm không tốt chứ?"

“Anh chẳng tiến bộ chút nào! Anh không hề phát triển!"

"Ở tuổi này, phát triển là một căn bệnh...!"

“Anh thậm chí không thể giữ được một lời nào sao?"

Những Cận vệ Hoàng gia khác cũng lắng nghe giọng nói của Hoàng đế từ phía sau cánh cửa.

Không ai ngạc nhiên vì đó là chuyện thường tình.

Scarlett nói với nụ cười yếu ớt.

“Tuy nhiên, không phải một Hoàng đế không thể diễn thuyết tốt hơn một Hoàng đế thua cuộc sao?”

Trước lời nói của cô, mọi người đều tỏ ra mơ hồ và gật đầu.

Bất khả chiến bại.

Bất khả xâm phạm.

Bất diệt.

Những danh hiệu đó đã có được kể từ ngày anh một tay trấn áp một đội quân tiến lên nổi loạn.

Hoàng đế chưa bao giờ bị đánh bại.

Anh thậm chí không cần một đội quân.

Sau khi tuyên bố thành lập Tân Đế Quốc, đã có một số cuộc chiến tranh.

Những cuộc chiến này là không thể tránh khỏi, nổ ra sau khi mọi nỗ lực đối thoại và thỏa hiệp đều thất bại.

Hoàng đế chỉ mang theo Scarlett đi khắp chiến trường.

Không ai khác được phép tham gia.

Scarlett cũng không tham gia trận chiến; cô được hướng dẫn đợi ở phía bên kia chiến trường.

“Cậu thực sự phải đi một mình à?”

Hoàng đế một mình chống lại quân địch đang tiến tới.

"Tôi phải gieo rắc nỗi sợ hãi cho những người không vâng lời."

“Họ cần biết rằng tôi không thể bị giết.”

"Nếu họ hiểu rằng ngay cả tôi, một mình, cũng không thể bị giết, họ sẽ không thể giương cờ chống lại tôi hoặc Đế quốc nữa."

“Sau này sẽ không còn xảy ra chuyện như thế này nữa.”

“Có quá tự tin khi chắc chắn rằng sẽ không có chuyện đó không?”

"Ít nhất thì số lượng những sự cố như vậy sẽ giảm đi."

Để khuất phục những người từ chối chấp nhận sự cai trị của anh bằng sự khủng bố,

Hoàng đế ra đi một mình.

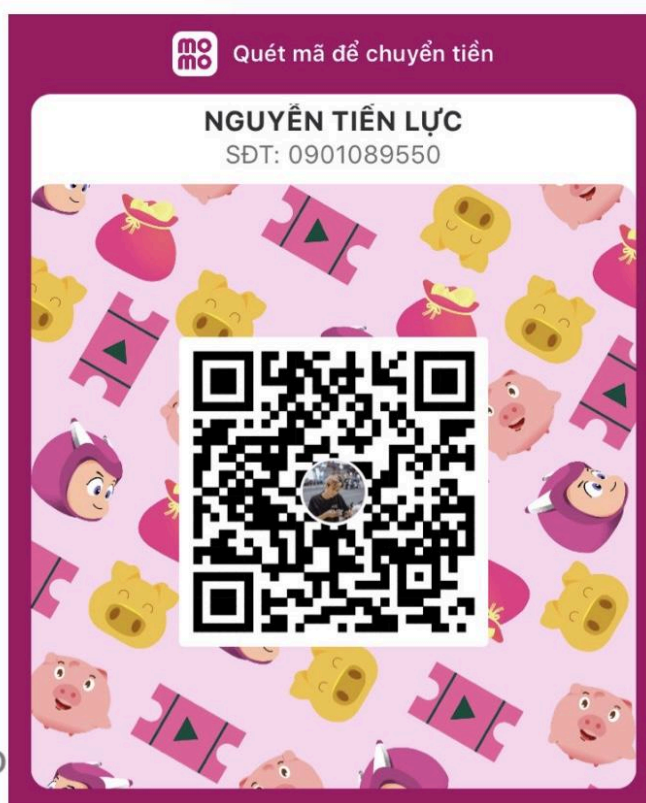
Và kẻ thù của Hoàng đế đã biết được lý do tại sao anh được mệnh danh là Tông đồ của Thần Chiến Tranh.

<Trans Note>

Kẻ ngu ngốc nào lại đi gây chiến với Ma Vương trong khi bản thân không phải Anh Hùng?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading